

GÖYƏRÇİN

5

KROSSVORD
NAĞILLAR
KOMIKS

DİBÇƏK GÜLLƏRİ

Evimizdə o qədər gül var ki! Hamısı biri-birindən qəşəng, hamısı biri-birindən gözəl... Bu güllərə baxanda adamın ürəyi fərəhlə dolur, üzünə təbəssüm qonur. Atam deyir ki, insan sevinəndə üzünə təbəssüm qonduğu kimi, gül də sevinəndə çiçək açır.

Mən güllərə qulluq etməyi çox sevirəm. Vaxtlı-vaxtında onları suvarıram, diblərindəki torpağı boşaldıram, pəncərəni açıb havalarını dəyişirəm.

Qayğı, nəvaziş görəndə güllər sevinir, güllər sevinəndə çiçək açır, çiçək açılarda ürək açılır. Ürək açılarda insanın həyatı şən və mənalı olur.

Bir dəfə atamdan soruşdum:

-Ata, dibçək əvvəl yaranıb, yoxsa güllər?

Atam gülümsündü. Sualıma cavab vermək əvəzinə özü də mənə sual verdi:

-Ayaqqabı əvvəl yaranıb, yoxsa ayaq?

-Əlbəttə, ayaq.

-Doğrudur. Əgər ayaq olmasaydı, ayaqqabı düzəltmək kimin ağlına gələrdi?!

Xeyli fikirləşdim. Doğrudan da, gül olmasaydı, insan dibçək düzəltmək fikrinə də düşməzdi.

Atamın dibçək çiçəkləri haqqında nağılvari söhbəti məni keçmişə, ulu babalarımızın yaşadığı illərə apardı.

... Dan yeri yenidən ağarmışdı. İnsan yuxudan oyandı. Mağara evindən çıxıb bulağa sarı yollandı. Çəmənlikdən keçəndə onun gözləri şəhli güllərə sataşdı. İnsanın ürəyi rıqqətə gəldi. Əyilib güllərin şəhli gözündən öpdü. Onların ətrini ciyərlərinə çekdi. İnsanın ürəyində bir arzu baş qaldırdı:

-Kaş bu güllər mənim evimdə olaydı.

O əvvəlcə bir az duruxdu. Sonra həmin güllərdən bir dəstə dərib evinə apardı. Ancaq güllər tez saralıb soldular. Bu, ürəyini güllərə vermiş insana bir dərd oldu.

Aylar, illər dolandı. Bir dəfə insan çəməndə uzanıb güllərin ətrini hərisliklə qoxlayanda ağlına gəldi ki, köklü-köməcli, torpaq qarışıq çıxarıb komasına aparsın bu gülləri.

Belə də etdi. Gül onun evində bir-iki gün yaşadısa da, ancaq yenə soldu. İnsan fikirləşməyə başladı.

Bir dəfə o, çəmənə gedəndə narın-narın yağış yağdı. Damlaların altında çimişən güllər, çiçəklər necə gözəl idilər. Yağış yağdıqca otlar, çiçəklər cana gəlirdi.

İnsan düşündü:

- Aha, tapmışam. Mən gülü torpaq qarışıq evimə aparsam da, ona su verməyi unutmuşdum. Yəqin ki, ona görə soldu mənim güllərim.

İnsan yenə həmin güldən birini torpaq qarışıq evinə apardı. O, sevimli gülünə hər gün su verirdi. Bu dəfə gül əvvəlkindən çox yaşadı. Ancaq günlər keçdikcə onun yamyaşıl yarpaqları saralıb solmağa başladı. İnsan hey fikirləşdi:

- Görəsən gülün solmasının səbəbi nə-

dir?Torpaq həmin torpaqdır. Su verməyi də unutmuram. Bəs necə olur ki, çəməndəki güllərin yarpaqları yamyaşıl, çiçəkləri al-əlvandır, mənim evimdəki gül isə saralıb solur?!

İnsan fikirli-fikirli gəzib dolanırdı. Bu gün onun fikri də hava kimi tutqun idi. Çəmənə hey yağış yağdı. Elə bil güllər də üşüyürdülər bu yağışın altında.

Birdən buludlar parçalandı. Günəş hər tərəfi öz nuruna qərq etdi. Çiçəklərin gözündəki yağış damcılarını şəfəq əlləri ilə sildi. Hər yan işıqlandı. Və birdən insanın tutqun sifəti də açıldı. Günəş onun beyninin qaranlıq guşələrinə də işıq salmışdı:

-Tapdım, tapdım! Güllərə torpaqdan, sudan başqa işıq da lazımdır.

İnsan güllər üçün dibçək düzəltdi. Çəməndən onları torpaq qarışıq çıxarıb həmin dibçəklərdə əkdı. Gülləri pəncərələrin qabağına qoydı ki, günəşin şəfəqləri onun üstünə düşsün...

Güllər bir müddət çəmən üçün, çöl üçün darıxdılar. Ancaq yavaş-yavaş onlar da insanı sevdilər. Torpaq, su, günəş işığı, təmiz hava və insanın qayğısı gülləri güldürdü. Güllər isə insanların evinə, ürəyinə sevinc, təmiz hava bəxş etdilər.

Bəli, o vaxtdan qərinələr, əsrlər keçib. İnsanla dibçək güllərinin dostluğu isə gündən-günə möhkəmlənir.

Qayğı, nəvaziş görəndə güllər sevinir. Güllər sevinəndə çiçək açır. Çiçək açılarda ürək açılır. Ürək açılarda insanın həyatı şən və mənalı olur...